

Határ Győző

BÖLCSÓDAL

elaludni már én csak úgy tudok éjjelente
sziklaszakadék fölött halálveszedelemben
ha érzem hogy a tönkrezúzó tente-tente
miszlikre fröccsentő harsány-feneketlen

de mi ez? sárvulkán? látató a fenéken?
nem látni tisztán a nagy alázúdulásban
különb is ez vagy az: oly mindegy nékem
fő hogy a vad-függőlegest zuhanjam-lássam

sziklakőnek szirtfalnak itt-ott odaverődni
hiszen ha volna szárnyam hogy kikerüljem
süvítek! s majdszinte hallok már e földi
porhüvely csattanása mekkorát dörren

a golyószóró golyószóró lángszóró lángszóró
RATATATA! rajta vagyok a célkeresztben
zuhanórepülésben lőnek valahányszor
a pásztázást a fülem mellett eleresztem

mire a döngő fenéken magam ott verem le
freskóvá kenődve: megleltem hét halálom
megnyugszom s bubujja máris jön szememre
a csucsujja nyálcsurrantó édes álom

ALVEARIUM MAGNUM

*„...most már az Ő kertjeit járom – – az Ő kertjeibe
van szabad ki-be járásom”*

(Epikurosról? ÁLOMSZÖVEG-TÖREDÉK)

már elmennék ha lekiáltanának
akármikor akármerre – el én
valahova
de nincs Úr ki magához szólítson s várat
magára Kháron ladikja Szent
Mihály lova

nincs se pokol se tágas tornáca holott ráér
az elidőző a hasztalan várakozók
seregében
se gyermeki hit mesebeli földtányér
a Köldök-Földön sem a napra-
forgó égen

sebaj: *in epikureibusz* maratva égve verve
majdcsak elpergünk-görgünk én
édes véreim
az ALVEARIUM MAGNUM nekünk szerülszerte
foszlódni-koszlódni kotródni
rendelt téerein

A MONARCHIA

„látogatóinkat kérjük hogy a menet
maradjon együtt szép libasorban
nagy óvatosan csínján lélegezzenek
hol a trónon brokátan ujjnyi por van

míg szobrainkon nézdelődve forognak
s díszlépcsőn tükörtermeken haladnak át
kéretik NEM ELSZAGGATNI PÓKHÁLÓINKAT:
az tartja-tartogatja fenn a Palotát”

Bódis Kriszta

KEMÉNY VAJ

Nem félek én, mé félnék

Éjjel van, és vágni lehet a telepen a sötétet. A híd előtt van az utolsó utcalámpa, onnan vak fekete, még annál is feketébb.

Úgy eltűnik ebbe a sötétbe a telep, mintha nem is volna, csak hangja van, estig ködben gyerekzsivaj, motoros fűrés, vasvágó hangja, szürkület után már csak gyerekhangja, mintha egy titkos tündértó lenne odalent, vagy játék ország egyenesen.

Aztán még egy-két messze hangzó kiáltás, a hegyekből visszavágó káromkodás, formátlan üvöltés, torz magnózene, ennyi.